

Служба „Преса и
информация“

Съд на Европейския съюз
ПРЕССЪОБЩЕНИЕ № 157/20
Люксембург, 9 декември 2020 г.

Решение по дело C-132/19 P
Groupe Canal +/Комисия

Съдът отменя решение на Комисията, с което за да се запази конкуренцията на пазарите предложените от предприятие ангажименти стават задължителни

Възможността, да сезират националния съд не може да премахне последиците за правата на съдоговорителите на предприятие, поело ангажименти да не спазва някои договорни клаузи, от решение на Комисията, с което тези ангажименти стават задължителни

Paramount Pictures International Ltd и неговото дружество майка, Viacom Inc. (наричани по-нататък заедно „Paramount“), сключват с основните оператори, излъчващи платени телевизионни програми в Европейския съюз, сред които са Sky UK Ltd и Sky plc (наричани по-нататък заедно „Sky“), както и Groupe Canal+ SA лицензионни споразумения за аудиовизуално съдържание.

На 13 януари 2014 г. Европейската комисия започва разследване за възможни ограничения, засягащи предоставянето на платени телевизионни услуги в рамките на въпросните лицензионни споразумения, за да прецени съвместимостта им с член 101 ДФЕС и с член 53 от Споразумението за Европейското икономическо пространство (ЕИП). В резултат на това разследване на 23 юли 2015 г. Комисията изпраща на Paramount изложение на възраженията относно някои клаузи в лицензионните споразумения, които то е сключило със Sky. В случая става въпрос за две свързани клаузи, първата от които цели да изключи или да ограничи възможността за Sky да отговаря положително на спонтанни искания за покупка на услуги за разпространение на телевизия от потребители, пребиваващи в ЕИП, но извън Обединеното кралство, както и извън Ирландия, докато втората задължава Paramount да включи в споразуменията, които сключва с разпространителите на телевизионни програми установени в ЕИП, но извън Обединеното кралство, клауза, съдържаща аналогична забрана за тези разпространители във връзка с такива искания от потребители от Обединеното кралство и от Ирландия. В това отношение Комисията приема, че споразуменията, които чрез такива клаузи създават изключителни териториални права, могат да бъдат ограничаване на конкуренцията „с оглед на целта“ по смисъла на член 101 ДФЕС и на член 53 от Споразумението за ЕИП, тъй като възстановяват разделянето на националните пазари и създават пречки пред целта на Договора за създаването на единен пазар. С писмо от 4 декември 2015 г. Комисията съобщава на Groupe Canal+, в качеството му на трето заинтересовано лице, тази преценка, както и едно предварително заключение.

Paramount от своя страна предлага ангажименти, за да отговори на изложените от Комисията опасения. Във връзка с това то заявява, че е готово да не изисква и да не предприема действия за спазването на съдържащите се в сключените между Paramount и излъчващите оператори лицензионни споразумения клаузи, които водят до абсолютна териториална закрила на тези оператори.

След като получава становища на други трети заинтересовани лица, едно от които е Groupe Canal+, с Решение от 26 юли 2016 г.¹ (наричано по-нататък „спорното решение“),

¹ Решение Комисията от 26 юли 2016 година относно производство за прилагане на член 101 ДФЕС и на член 53 от Споразумението за ЕИП (дело AT.40023 — Трансграничен достъп до платена телевизия).

Комисията приема и прави задължителни така предложените ангажименти, както предвижда член 9 от Регламент № 1/2003². Тогава Paramount уведомява Groupe Canal+ за съдържанието на ангажиментите, станали по този начин задължителни, и за техните последици, за намерението си да не следи повече за спазването на изключителните териториални права, предоставени му за френския пазар. Тъй като счита, че такива ангажименти, поети в производство, в което участват Комисията и Paramount, не могат да му бъдат противопоставени, Groupe Canal+ сезира Общия съд на Европейския съюз с жалба за отмяна на спорното решение, отхвърлена с решение на Общия съд от 12 декември 2018 г.³ В решението си от 9 декември 2020 г. Съдът на ЕС обаче приема, че направената от Общия съд преценка на пропорционалността на засягането на интересите на третите лица в резултат на спорното решение е опорочена от грешки при прилагане на правото. Поради това, като уважава исканията в подадената от Groupe Canal+ жалба за отмяна, той отменя обжалваното съдебно решение, като се произнася окончателно по спора, отменя и спорното решение. В този контекст Съдът на ЕС прави нови уточнения относно връзката между съответните прерогативи на Комисията и на националните съдилища при прилагането на правилата на конкуренцията на Съюза.

Преценка са Съда

На първо място Съдът на ЕС постановява, че Общият съд правилно отхвърля основанието злоупотреба с власт, с което по същество се цели да се установи, че при приемането на спорното решение Комисията не се е съобразила със законодателния процес по въпроса за блокирането на географски принцип. В това отношение Съдът на ЕС одобрява извода на Общия съд, че докато законодателният процес по въпроса за блокирането на географски принцип не е довел до приемането на законодателен текст, този процес не се отразява на правомощията на Комисията, възложени ѝ по силата на член 101 ДФЕС и на Регламент № 1/2003. В случая спорното решение е прието именно по силата на тези правомощия преди приключването на въпросния законодателен процес.

На второ място Съдът на ЕС постановява също, че мотивите, с които Общият съд отхвърля доводите на Groupe Canal+, че спорните клаузи са законосъобразни от гледна точка на член 101, параграф 1, ДФЕС поради което липсват основания за опасенията на Комисията, обосновавали спорното решение, са достатъчни и не са опорочени от никаква грешка при прилагане на правото. Всъщност, тъй като въпросните лицензионни споразумения съдържат клаузи, целящи да премахнат трансграничното предоставяне на телевизионни аудиовизуални услуги, и за целта предоставят на излъчващите оператори абсолютна териториална защита, гарантирана чрез взаимни задължения, Общият съд е могъл с основание да приеме, че такива клаузи, независимо от евентуално решение, с което след задълбочено изследване ще се установи окончателно наличието или липсата на нарушение на тази разпоредба, могат да предизвикат у Комисията опасения във връзка с конкуренцията. Съдът на ЕС набляга на предварителния характер на преценката на антиконкурентния характер на разглежданото поведение в решение, прието по силата на член 9 от Регламент № 1/2003. Поради това, също правилно Общият съд приел, че член 101, параграф 3, ДФЕС се прилага само когато преди това е установено нарушение на член 101, параграф 1, ДФЕС, за да заключи въз основа на това, че не е бил длъжен при контрола си за законосъобразност на такова решение да се произнася по твърдения за нарушение, изведени от условията за прилагане на член 101, параграф 3, ДФЕС.

На трето място Съдът на ЕС одобрява преценката на Общия съд, че разглежданите клаузи действително са могли да предизвикат у Комисията опасения във връзка с конкуренцията в цялото ЕИП, без тя да е била длъжна да анализира един по един съответните национални пазари. Всъщност, тъй като разглежданите клаузи целят разделянето на националните

² Регламент (ЕО) № 1/2003 на Съвета от 16 декември 2002 година относно изпълнението на правилата за конкуренция, предвидени в членовете [101 ДФЕС и 102 ДФЕС] (ОВ L 1, 2001 г., стр. 1; Специално издание на български език, 2007 г., глава 8, том 1, стр. 167).

³ Решение ОТ 12 декември 2018 г., Groupe Canal+/Комисия, [T-873/16](#).

пазари, Общият съд с основание припомня, че поради естеството си такива клаузи могат да изложат на опасност доброто функциониране на единния пазар, като по този начин пречат на една от главните цели на Съюза, независимо от преобладаващото положение на националните пазари.

На четвърто място Съдът на ЕС разглежда оплакването за допуснатата от Общия съд грешка при прилагане на правото по-конкретно с оглед на принципа на пропорционалност при преценката, която прави на отражението на спорното решение върху договорните права на третите лица като Groupe Canal +. Съдът на ЕС в началото припомня, че при приемане на решение по член 9 от Регламент № 1/2003 Комисията трябва да провери предложените ангажименти не само от гледна точка на годността им да отговорят на опасенията във връзка с конкуренцията, но и от гледна точка на отражението им върху интересите на третите лица, за да не бъдат техните права изпразнени от съдържание. Както самият Общ съд отбелязва обаче, когато Комисията прави задължителни ангажиментите на оператор, състоящи се в неприлагане на някои договорни клаузи по отношение на съдоговорител като Groupe Canal +, което е само трето заинтересовано лице, след като този съдоговорител не се е съгласил с тях, това представлява намеса в свободата на договаряне на този съдоговорител, която надхвърля предвиденото в член 9 от Регламент № 1/2003.

В този контекст Съдът на ЕС счита, че Общият съд не е могъл да препрати съдоговорителите към националните съдилища, за да защитят договорните си права, без да наруши разпоредбите на член 16 от Регламент № 1/2003, който забранява на тези съдилища да вземат на решения, които биха противоречали на по-ранно решение на Комисията по този въпрос. Всъщност решение на национален съд, с което предприятие, поело ангажименти, станали задължителни по силата на решение на Комисията, се задължава да наруши тези ангажименти, очевидно противоречи на това решение на Комисията. Освен това, като се има предвид, че член 16, параграф 1, второ изречение от Регламент № 1/2003 приканва националните съдилища да избягват вземане на решения, които биха противоречали на решение, което Комисията предвижда да приеме по образувано от нея производство за прилагане именно на член 101 ДФЕС, Общият съд е допуснал грешка при прилагане на правото и като приема, че национален съд би могъл да обяви разглежданите клаузи за съвместими с член 101 ДФЕС, при положение че Комисията все още може да възобнови производството по силата на член 9, параграф 2 от Регламент № 1/2003 и както е предвиждала първоначално, да приеме решение, с което формално се констатира наличието на нарушението.

Поради това Съдът на ЕС приема, че обжалваното решение е опорочено от грешка при прилагане на правото при преценката на пропорционалността на спорното решение, що се отнася до засягането на интересите на третите лица, поради което следва да се отмени.

Като приема, че фазата на производството позволява Съдът сам да постанови окончателно решение по делото, накрая той разглежда основанието за отмяна неспазване на принципа на пропорционалност. Като извежда последиците от мотивите за отмяната на обжалваното съдебно решение, **Съдът отбелязва основното значение в структурата на разглежданите лицензионни споразумения на задълженията за осигуряване на изключителни териториални права за телевизионните разпространители, които са засегнати от ангажиментите, станали задължителни със спорното решение. Съдът на ЕС стига до извода, че като е приела спорното решение, Комисията е изпразнила от съдържание договорните права на третите лица, включително тези на Groupe Canal +, по отношение на Paramount, и по този начин е нарушила принципа на пропорционалност, поради което спорното решение следва да се отмени.**

ЗАБЕЛЕЖКА: Решенията или определенията на Общия съд подлежат на обжалване пред Съда, което се ограничава само до правни въпроси. По принцип обжалването няма суспензивно действие. Ако жалбата е допустима и основателна, Съдът отменя решението на Общия съд. Когато фазата на производството позволява това, Съдът може сам да постанови окончателно решение по делото. В противен случай той връща делото на Общия съд, който е обвързан с решението, постановено от Съда в рамките на обжалването.

Неофициален документ, предназначен за медиите, който не обвързва Съда

[Пълният текст](#) на съдебното решение е публикуван на уебсайта CURIA в деня на обявяването

За допълнителна информация се свържете с Corina-Gabriela Socoliuc ☎ (+352) 4303 5536